

เทศน์เช้า วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราชาวพุทธนะ ชาวพุทธต้องมีศาสนาเป็นที่พึ่ง ศาสนา เห็นใหม่ ในลัทธิอื่นเขาก็มีศาสนาเป็นที่พึ่ง แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ายังไม่เป็นศาสดา ไม่พยากรณ์ว่าเป็นศาสดา เวลาไปพูดกับปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์นี้ตั้งแต่ทำทุกรกิริยาแล้วกลับมาฉันอาหาร กลับมากินข้าวก่อน ปัญจวัคคีย์ทิ้งไปเลย ทำทุกรกิริยาขนาดนี้ยังตรัสรู้ไม่ได้ แล้วมากินอาหารมันจะตรัสรู้ได้อย่างไร

นี่หมดอารมณ์ หมดความรู้สึก เพราะอุปฐากมา ๖ ปี หวังปรารถนาใจ คนเรานี้เป็นไข้ เป็นโรคร้ายแรง แต่ไม่มียา รอยาอยู่ เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยายามค้นคว้าหาอยู่ จนสิ้นกิเลสแล้ว นี่ปัญจวัคคีย์ทิ้งไป พอทิ้งไปนี่ พยายามค้นคว้าของตัวเองใจ ตั้งแต่อดอาหาร ทุกรกิริยานี้มันเป็นเรื่องของร่างกาย ความคิดใจ ว่าเราทรมานร่างกายแล้วเราจะได้มีความสุข แต่เป็นความสุขไม่ได้ เพราะใจมันเป็นกิเลส ร่างกายปรนเปรอขนาดไหน ทุกข์ยากขนาดไหนมันก็คือร่างกาย มันเป็นวัตถุอันหนึ่ง แต่หัวใจที่ทุกข์ที่สุด เห็นใหม่ จนสิ้นกิเลส ทำอัสวักขยญาณชำระที่หัวใจ

เวลาไปหาปัญจวัคคีย์ เห็นใหม่ ปัญจวัคคีย์นัดกันว่าจะไม่รับ

“เธอเคยได้ยินได้ฟังไหม ว่าเราสิ้นกิเลส เราเป็นพระอรหันต์ เคยได้ยินไหม?”

อยู่กันมา ๖ ปี คนอยู่ด้วยกัน ๖ ปีนะ อยู่ใกล้ชิดกัน อยู่ด้วยกันมานี้ สิ่งใดที่ไม่เคยพูด ไม่เป็นก็ไม่พูด แต่สิ่งนี้เคยได้ยินไหม ๖ ปีนี้ เคยได้ยินอย่างนี้ไหม

ศาสนาพุทธเรานี้ ศาสดาปฎิญาณตนว่าสิ้นกิเลส ศาสนาอื่นไม่มีนะ ไม่มีหรอก แต่เวลาเผยแผ่กันมาแล้วนี่ถึงเอาทฤษฎีกันไป แต่ทฤษฎีมันก็เป็นทฤษฎีที่มันเข้าไม่ถึงถึงจะความจริงนะ

มันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ คูลิ เวลาเราไปหาพระ เห็นใหม่ เราไปถวายทาน ต้องมีพระสงฆ์ เห็นใหม่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่เวลาเขาไปนี่เขาไปหาเจ้าเข้าทรง ทรงเจ้าอะไรกัน เขาก็ไป อ้อนวอนขอเอา อ้อนวอนขอเอามันเป็นความสะดวกสบายนะ แต่ถ้าเป็นศาสนาพุทธนี่ ศาสนา แห่งปัญญา พอศาสนาแห่งปัญญานี้ เป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก อะไรก็เป็นปัญญา อะไรก็ต้อง.. มัน เป็นปัญญามันต้องไปหักตริกหักคิตลิตี หักตริกหักคิตมันพัฒนาความรู้สึกเรา พัฒนาหัวใจเราให้ มันพัฒนาขึ้นมา ให้เราไม่เป็นเหยื่อของสังคมนะ

คูลิ เวลาทางโลกเขา เห็นใหม่ ตาบอดสี ตาใสๆ นี่แต่มันบอดสี พอตาบอดสีนี้ไม่เข้าใจว่า สีใดๆ ตาก็เห็นอยู่นี่ตาบอดสี หัวใจเราก็เหมือนกัน บอดสี บอดสีเป็นชาวพุทธนี่แหละ แต่มัน บอดสี มันไม่รู้ว่าสีนี้ความจริงเป็นอย่างไร ความไม่จริงเป็นอย่างไร เห็นใหม่ แต่ถ้าตาบอดเลยนี้ มันมองไม่เห็นเลยนะ

ถ้าตาบอด เห็นใหม่ คูลิ เป็นชาวพุทธทะเลเบียนบ้าน ปฏิเสธไปทั้งหมดเลย นี่ทำดีได้ดีมีที่ ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วมันก็ฝังไว้ในใจนั่นล่ะ ทำสิ่งใดที่หมักหมมไว้ใน ใจนะ มันเป็นความชั่ว ความลับมีในโลกที่ไหน เห็นใหม่ เพราะมันเข้าไม่ถึงตรรกะใจ ตรรกะนี้ มันเข้าไม่ถึง แต่ศาสนาให้ใช้ได้ แต่เวลาตรรกะใช้ความคิด เห็นใหม่ ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมี ถมไป มันคูที่วัดดูใจ

เวลาคดโกงมา เวลาเราไปแก่งแย่งเขามา นี่เป็นของที่ได้มา แต่อ้อความทุกข์ในหัวใจ อ้อ นั้งทับความผิดไว้เนี่ย ในหัวใจความทุกข์อันนั้นมันมองไม่เห็นใจ แล้วมันบอกว่าความลับไม่มีใน โลก มันปิดบังไว้ใจ

แต่ในศาสนาเรานี้ ความลับไม่มีในโลก เพราะเราเป็นคนทำนะ นี่เราเป็นคนทำ เรารู้ของ เราเอง นิมโนกรรม สิ่งที่เป็นนิมโนกรรม ถ้าใจมันคิดขึ้นมา ใจมันทำขึ้นมา มันเป็นกรรมแล้ว กรรมในหัวใจมันเกิดขึ้นมาแล้ว เห็นใหม่ แล้วนิมโนกรรมเวลาเราชำระล้างขึ้นมาเนี่ย เราต้องมา ชำระที่มโน มะนัสสุมิงปี นิพพินทะติ มะโนสัมผัสเสปี นิพพินทะติ ตัวมโนก็ต้องทิ้ง ตัวใจนี้ต้อง

ทิ้ง เพราะมันเศร้าหมอง มันฟ้องใส มันน่าเบื่อหน่าย เห็นใหม่ สิ่งที่เกิดขึ้นมาจากความสัมผัสของใจก็ต้องทิ้ง ผล อารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นมาจากใจก็ต้องทิ้ง

แล้วทิ้งอย่างไร? ทิ้งอย่างไร? ปฏิเสธมันเฉยๆ เหรอ ปฏิเสธว่าไม่มี ปฏิเสธว่าไม่เอา ปฏิเสธต่างๆ มันปฏิเสธมันก็คือการปฏิเสธ มันไม่ได้เป็นความจริงหรือ นี่ตาบอดแล้วเข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นธรรม สิ่งนี้เป็นธรรม เห็นใหม่ ถ้าคนมันบอดนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการท่านบอกเลย คนเรานี้ถ้ามันนอนหลับนะ ถ้ามันไม่สนใจนะ คนนอนหลับนี้เราเอาอาหารไปป้อนนะ มันสำคัญตายหมดคนนะ ใจมันบอดนะ

แล้วนี่ความรู้สึกของโลกนะ ทำไมพระนี่ไม่สั่งสอน ทำไมศาสนานี้มันเรียวแหลม ทำไมสังคมมันเป็นอย่างนั้น ก็มันบอดนะ ก็มันไม่เอาอะ มันบอดนะ ยิ่งไปสั่งสอนมัน ยิ่งบอกว่าคนที่มีศีลมีธรรมนี่เป็นคนโง่ คนมีศีลมีธรรมนี่เป็นคนไม่ทันโลก

..ไม่ทันโลกแต่ทันตัวเอง ไม่ทันโลกแต่ทันหัวใจ ไม่ทันโลกแต่ทันความรู้สึก ความรู้สึกที่มันทุกขันธ์ เราเอามันไว้ได้ เราปกครองมันได้ เห็นใหม่

แต่คนที่ทันโลกมันมีแต่ความทุกข์ มันเบียดเบียนคนอื่น คิดว่าเบียดเบียนคนอื่นแล้วตัวเองจะได้ผลประโยชน์ แต่ไม่รู้เลยนะมันสร้างเวรสร้างกรรม การชนะคะคานกันนะมันสร้างเวรสร้างกรรมนะ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร ถ้าเราให้อภัยเขา เราไม่จองเวรเขา เราให้อภัยเห็นใหม่ เราเป็นคนให้อภัย กว่าที่จะให้อภัยได้ ถ้าไม่ฝึกจะให้อภัยได้ไหม คนนี้ همینหน้ามากเลย บอกให้อภัยมันนี่ ใครจะยอมให้อภัยได้

แต่ถ้ามีการฝึกขึ้นมาละ คุณติ ขนาดว่าศัตรูนี้ เรายังให้อภัยได้เลย ให้อภัยในสิ่งที่ให้อภัยนะ แต่กรรมที่เขาทำนะให้อภัยไม่ได้หรือ มันเป็นกรรมของเขา ใครทำสิ่งใดมา สิ่งนั้นต้องเป็นกรรมของเขา เขาทำของเขาเอง เราไม่มีสิทธิเหนือกรรม เราไม่มีสิทธิเหนือจะไปให้เจ้าหนี้กับลูกหนี้เขาหมดจากหนี้กันไปได้ เว้นแต่ลูกหนี้กับเจ้าหนี้เขาชำระกันเอง กรรมที่เขาสร้างขึ้นมาแล้วก็คือกรรมของเขา ไม่ใช่ที่เราให้อภัยแล้วมันจะหมดกันไป เราให้อภัย แต่สิ่งที่กระทำแล้วมันก็เกิดขึ้นมา มันต้องมีผลไปตามธรรมดา

คูลี เวลาพระเทวทัตจะไปขอขมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มาไม่ถึงเราหรอก มาไม่ถึงเราหรอก” มาถึงหน้าเขตวันแล้วนะ นี่หามาณะ “มาไม่ถึงเราหรอก” ถึงที่สุดแล้วนี่ พอจะเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอชำระล้างร่างกายก่อน ลงจากแคร่มาธรณีสูบไปเลย มาไม่ถึง เพราะทำรุนแรงไว้นะ เพราะอนันตริยกรรม ใครทำไว้แล้วมันเป็นกรรมของเขา

นี่ตรงนี้นั้นเริ่มต้น เริ่มต้นนี้ “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริของเรา” มารที่มันครอบงำเรา นี่ มันเกิดจากความรู้สึกรู้สึกของเรา มันเกิดจากความคิดของเรา แล้วเราทำกันไปด้วยความคิดของเรา ไปด้วยความรู้สึกรู้สึกของเรา แต่การกระทำแล้วมันทำออกไปมันเป็นกายกรรม สิ่งที่เป็นกายกรรม นี่ทำออกไปจากข้างนอก เห็นไหม

แต่ถ้าพูดถึงเริ่มต้น เวลาเราชำระล้างของเรา ต้องล้างขึ้นมาจากมโน เห็นไหม มโนกรรม สิ่งที่เป็นมโนกรรมถ้ามันเป็นกรรมขึ้นมา มันไปยับยั้งกันที่นั่น มันยับยั้งกันที่ความคิด ความคิด ความรู้สึกของเราที่เราจะไปเบียดเบียนเขา เราไปทำลายเขา นี่ มันคิดออกมาไม่ได้ นี่ “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริของเรา” มารจะเกิด ความคิดมันเบียดเบียนเขาที่กรรมมันรู้ทัน กรรมมันรู้เท่า นี่ปัญญารอบรู้ในกองสังขาร ปัญญาในศาสนาพุทธเรา นี่ ปัญญารอบรู้ในความคิด ปัญญา รอบรู้ในกองสังขาร ความคิดที่มันหลุดกระซากลากเราไปนี่ ความคิดที่มันทำให้เราไปตามตัณหา ความทะยานอยาก แล้วปัญญามันรอบรู้ มันทัน ทันความคิดของเรา

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริของเรา” ความคิดออกมาจากความคำริ ความคำริแล้วมันเป็นความคิดออกไป แล้วเราทำทั้งหมด เราควบคุมได้หมด แล้วสิ่งที่มันคิดดีคิดชั่ว มันก็ต้องรู้ตามมันไป

ถ้าคนใจมันไม่บอด มันเห็นสภาวะแบบนี้ แต่ถ้ามันบอดนะ ทำไมเดี๋ยวนี้ศาสนามันเรียวแหลม ทำไมสังคมเป็นอย่างนั้น เพราะสังคมมันเป็นสภาวะกรรม กรรมมันสภาวะแบบนี้ ใจเรานี้มันมีกิเลสอยู่แล้ว มีสิ่งเร้าอยู่แล้ว แล้วพอไปเจอสิ่งที่เป็นวัตถุทางโลก เห็นไหม สิ่งที่เป็น

วัตถุ วัตถุนี้มันเจริญ เรามองไปที่วัตถุที่เจริญ แล้วมองไปเจริญ เราก็ไปตามเขา เขียบย่ำตัวเอง นะ ไม่เห็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์

สิ่งที่เป็นมนุษย์ สิ่งที่เป็นความรู้สึก มีคุณค่ามากกว่าความรู้สึกทั้งหมด มากกว่าวัตถุ ทั้งหมด วัตถุนี้มนุษย์สร้างขึ้นมา สิ่งต่างๆ มนุษย์คิดขึ้นมา มนุษย์สร้างขึ้นมา มนุษย์หามาทั้งนั้น เลย แล้วมนุษย์ก็ไปคิดสิ่งที่ตัวเองหามา สิ่งที่ตัวเองสร้างขึ้นมาแล้วมนุษย์ก็ไปติดมัน มนุษย์ก็เป็น จี๋ขำมัน มนุษย์ก็ไปให้มันเขียบย่ำ เห็นไหม

แต่ถ้าเราทันเรา สิ่งนั้นมันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เราก็ใช้ นะ คูสิ เวลาพระบอกว่า สิ่งนี้เป็น โลกๆ แล้วดำรงชีวิตอยู่นี้ก็โลกนะ มนุษย์นี้เกิดมาจากโลก เกิดมาจากพ่อจากแม่ ถ้าเกิดมาจากพ่อ จากแม่นะ เกิดมาจากกาม แล้วเอากามมาทำคุณงามความดี เกิดมาจากกาม แต่ไม่ชุ่มอยู่ในกามนะ นี่พรหมจรรย์ เราออกมาจากพรหมจรรย์ แต่ถ้าเราอยู่ในวิภวัญจะ เราก็จะวนไปในวิภวัญจะอย่างนั้น ถ้าววนในวิภวัญจะอย่างนั้น ทำคุณงามความดีนี้ เรามาสร้างบุญกุศลกันนี้ มันก็เกิดเป็นเทวดา เป็น อินทร์ เป็นพรหม เห็นไหม

เทวดา เทวดาก็กามภพ สิ่งที กามภพมันก็เป็นกาม กามเป็นทิพย์ กามเป็นทิพย์ก็กามเป็น โลก สิ่งต่างๆ มันเกิดมาสถานะสัจจะความจริง เห็นไหม ศาสนานี้สอน ศาสนานี้ตอบสนองเรื่อง ชีวิตได้หมด ชีวิตนี้เกิดมาจากอะไร? ที่เกิดนี้เกิดมาจากไหน? เกิดจากกรรม กรรมอะไรพาเกิด? ตัวจิตพาเกิด เกิดแล้วเวลาตาย ตายแล้วไปไหน? ตายแล้วจิตนี้สุดสิ้นไปไหน เห็นไหม นี่มัน ตอบสนองในวิภวัญจะ จิตนี้วนในวิภวัญจะ วิภวสังสาร

วิภวัญจะ! วิภวัญจะคือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นไก่ตัวแรกเจาะเปลือกไข่ เจาะ อวิชชาออกไป เป็นไข่ฟองแรก ในโลกนี้เราไม่เห็นมีใครที่ประเสริฐกว่าเรา เวลาองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า “ในบรรดาสัตว์ ๒ เท้า ไม่มีใครประเสริฐเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้า” ในบรรดาสัตว์ ๒ เท้า นะ แล้วในบรรดาสัตว์ ๔ เท้าต่างๆ ที่มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าเพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันเข้าใจ

แต่ แต่พูดออกไปนี่ใครมันจะเชื่อ พูดออกไปนี่ ใครมันจะเป็นความจริง คุณ คุยอย่างสมบัติ
ของเรานี้ ในสมบัติที่เราเก็บไว้นี้ เรารู้ของเราคนเดียวใช่ไหม นี่สมบัติของเรานะ แต่เวลาสมบัติ
ของจิตนี้ ไม่มีใครรู้เลย เพราะอะไร? เพราะบุพเพนิวาสานุสติญาณ พอจิตมันสงบเข้าไปมันจะรู้
ของมันเอง รู้ว่าสิ่งนี้เราสะสมมาขนาดไหน เวลาสมาธิมันเกิดขึ้นมา สมาธิของคนใหญ่คนเล็ก
ขนาดไหน สมาธิ เห็นไหม มันมีอำนาจ มีบาทฐานขนาดไหน

เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมานี้ ปัญญามันรอบรู้ในกองสังขาร ปัญญาที่มันอย่างนั้น คุณ ขณะ
ของจิตที่เวลาเราพลิกขึ้นมา นี้ ขณะจิตที่เป็นปุถุชน จนเป็นอริยบุคคลขึ้นมา มันทำอะไร? มัน
พลิกฟ้าคว่ำดินอย่างไร? เหมือนเราเลย เหมือนเรามีวัตถุขึ้นมา นี้ เราจะสร้างบ้านหลังเล็ก หลัง
ใหญ่ นี้ มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของคน อำนาจวาสนาของคนทำได้ขนาดไหน

จิตมันเป็นนามธรรม มันไม่มีซื้อขายในท้องตลาด อำนาจวาสนาบารมีไม่มีการซื้อ ไม่มี
การขาย ไม่มีการเจรจากันได้ มันเป็นสมบัติที่สร้างกันมา ตั้งแต่เราสร้างกันมา ในปัจจุบันที่เรา
สร้างบุญกุศลกันอยู่นี้ ที่ว่าทุกข์ๆ ยากๆ นี้ ทำดีไม่ได้ดีนี้ มันจะสร้างสมไป แล้วเวลาสร้างสมไป
เวลามันไปทำของมัน สิ่งนี้มันอยู่ในหัวใจอยู่แล้ว ถ้ามันเปิดเผยออกมา นี้มันเปิดเผยไม่ได้

สิ่งที่มีอยู่ เห็นไหม คุณ คนคิดคิดก็เยะเลย แต่ถึงเวลาสิ่งเร้ามาทนมไม่ไหว ทนไม่ไหว ก็เลศ
มันลากไปเลย ตัณหาความทะยานอยากมันลากไป แต่ถ้ามันมีบารมีด้วย แล้วมีสติสัมปชัญญะ
ด้วย แล้วมีปัจจุบันธรรม นี้มีวุฒิภาวะ วุฒิภาวะนี้เราไม่เป็นเหยื่อของโลก ไม่เป็นเหยื่อของใคร
ทั้งสิ้น แล้วปลุกใจตัวเองขึ้นมา เห็นไหม ถ้ามันบอดสิทธิ์ก็ดี บอดสิทธิ์นี้เข้ามายังเห็นบ้าง ไม่เห็น
บ้าง คือเข้ามาในศาสนา ไปศึกษาในศาสนา ทำเพื่อเราบ้าง

แต่ถ้าบอดสนิทเลยนี้ ไม่เชื่ออะไรเลย ไม่เชื่ออะไรเลยนะ ทั้งๆ ที่เขามีวาสนานะ วาสนา
เกิดเป็นมนุษย์ใจ เกิดมานี้สิทธิเท่ากัน สิทธิคือมีลมหายใจเหมือนกัน สิทธิคือมีความรู้สึก
เหมือนกัน แต่ความรู้สึกนี้เอาไปใช้ในทางหามาเพื่อเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยกับการดำรงชีวิต ใ
วัตถุนี้ วัตถุนี้ถึงที่สุดแล้วมันต้องพลัดพรากไปธรรมดา ถึงที่สุดแล้วชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็น

ที่สุด ถึงที่สุดแล้วทุกอย่างต้องพลัดพรากหมด แล้วเวลาพลัดพรากนี้มันมีอะไรติดมือมันไป ถ้าเป็นการกระทำของเรา มีอะไรติดหัวใจไป

ถ้าติดหัวใจไป นี่อามิส บุญนี้เป็นอามิส เห็นไหม กุศล อกุศล แต่ถ้ามันเป็นอริยทรัพย์นี้ มันเป็นอย่างไร? มันเป็นอามิสไหม? ถ้าเป็นอามิสขณะจิตมันจะพลัดได้อย่างไร พลัดจากปุถุชน เป็นกัลยาณปุถุชน จากอริยบุคคลเป็นโศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล มันเกิดมาจากไหน? มันเกิดมาจากการพัฒนาของเราละ มันเกิดจากการกระทำของเรา เห็นไหม

ถ้าใจไม่บอด ใจไม่บอดนะมันเห็นสมบัติมาทั้งหมด คุณิ เวลาเรากินอาหาร อาหารอะไรที่เป็นพิษ เราจะแยกสิ่งนี้ไม่ควรกินๆ เพราะกินแล้วร่างกายเรามันจะเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าอาหารสิ่งนี้เป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม นี่การกระทำของเรา สิ่งใด คุณิ อบายมุข สิ่งที่เขาผลิตผลิตกันนี้ รูป รส กลิ่น เสียงนี้เป็นอบายมุข มันอบายมุข อบาย อบายภูมิ อบายมุขมันเป็นสิ่งที่ล่อให้เราตกไปในอบายภูมิ ถ้าเราตัดสิ่งนี้ได้ เรามีศีลมีธรรมขึ้นมา มันตัดสิ่งนี้ได้แล้ว มันก็อยู่สิ่งที่สูงขึ้นไปแล้วจากอบายมุข เห็นไหม เราถือศีล ศีล สมาธิ ปัญญา

ถ้าศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดขึ้นมา เวลาทำบุญกุศล ทำเพื่อใจของเราให้มันเปิดกว้าง ให้มันมีโอกาส คนมีโอกาสขึ้นมา ฟังธรรม ฟังธรรมขึ้นมา อาหารกาย อาหารใจนะ อาหารกายนี้ทุกคนเจือจางกันได้ คุณิ ลูกเล็กเด็กแดงนี้ เราหาให้มันกินได้ แต่อาหารใจนะ คนผู้เฒ่าผู้แก่นี้เจ็บช้ำน้ำใจ เจ็บขนาดไหนใครจะแก้ไข

มีครูบาอาจารย์ของเราจะต้องชี้บอก นี้ “ไครทรมานมา” ทรมาน เห็นไหม สิ่งนี้มันเป็นสุดวิสัย สุดวิสัยที่เราจะให้มันย้อนกลับมาเพราะเป็นอดีตไปแล้ว แล้วเราจะทำอย่างไรให้จิตมันปล่อยให้ได้ ถ้าจิตปล่อยให้ได้ มันมีการกระตุ้น มีการต่างๆ นี้เทคนิคนะ ในการเปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนความคิดนี้ เปลี่ยนชีวิตเลย เปลี่ยนความรู้สึก เปลี่ยนชีวิตเลย ชีวิตเรามีความรู้สึกตอกย้ำความคิดอยู่อย่างนี้ แล้วเราใช้ชีวิตอยู่ประจำอยู่อย่างนี้

แล้วถ้ามันเป็นอย่างนี้มันคืออะไรนะ ก็เราก็ดูทุกข์ยากอยู่อย่างนี้ ถ้าเราไม่เปลี่ยนแปลงของเรา เราไม่มีการแก้ไขของเรา แล้วใครจะไปแก้ไขให้ได้ มันมีช่างที่ไหน เครื่องยนต์กลไกที่เราเอา

ไปให้ช่างเขาซ่อมนี้ เขาไปซ่อมได้ หัวใจใครซ่อมให้ หัวใจเราจะซ่อมเราต้องซ่อมของเราเอง ต้องสติปัญญาซ่อมของเราเอง แล้วแก้ไขของเราเอง แล้วมันจะเป็นประโยชน์ของเราเอง เห็นไหม แล้วมันอยู่ที่ไหน เครื่องซ่อมมันอยู่ที่ไหน

นี่ศีล สมาธิ ปัญญา สตินี้ยับยั้งมัน สติจับขึ้นมาแล้วปัญญาแก้ไขมัน ปัญญาซ่อมมัน เปลี่ยนแปลงมันให้ใจเราพัฒนาขึ้นมา เห็นไหม อย่าให้ใจมันบอด ให้ใจมันเปิดกว้าง สิทธิมี นี้ทุกคนว่าตัวเองมีปัญหา ยอดคนทั้งนั้นเลย แต่ทำไมเอาความคิดตัวเองไว้ไม่ได้ ทำไมเอาความรู้สึกตัวเองไว้ไม่ได้ ทำไมควบคุมตัวเองไม่ได้ ยอดคนทำไมแพ้ตัวเอง ทำไมแพ้ความรู้สึกของตัวเอง

ถ้ามันชนะตัวเองขึ้นมาได้ เห็นไหม นี่ถึงจะยอดคน ยอดคนนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ในบรรดาสัตว์สองเท้า ไม่มีใครเลิศกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” นี่เลิศ เพราะเป็นศาสดา เพราะเอาเทคโนโลยี เอาความรู้สึก เอาเรื่องของมรรคญาณมาสอนเรา เรื่องของความรู้สึกคือเรื่องของจิต แล้วมันแปรสภาพอย่างไร ถ้าไม่มีพื้นฐานอย่างนี้ ศาสนานี้ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฎิญาณตน “เราเป็นพระอรหันต์ ให้เงี่ยหูลงฟัง”

ฟังนะฟังวิธีการนี้ไง วิธีการแก้ไขจิต วิธีการซ่อมหัวใจ เปิดหัวใจขึ้นมาแล้วแก้ไขมัน จนถึงที่สุดสมบัตินี้เป็นของเรา เอวัง